

продадешъ за шейсетъ хиляди лева, а си задължнѣлъ. при толкова трудъ и мизерия, съ сто хиляди... Собственикъ ли е той, собственици ли сж хилядитъ като него?..

Сега той не се ужасяваше при мисълта, че нѣкакви комунисти ще му разоратъ синуритѣ и той нѣма да казва съ доволство и гордостъ: „Моята Салийка на Домусъ Баиръ... Моятъ Червенакъ до Аладжа кория...“. Но нѣкога... нѣкога... Той махна на Диня, голѣмия си синъ, пропжди го, а не би трепналъ да прогони и цѣлото си семейство...

Две години Диню чиракува въ града. Ибришима тъкмѣше да му отвори една обущарничка предъ кжщи, та да вади по нѣкой левъ презъ зимата. Когато се завърна въ село, Диню донесе разни вестници и брошурки, отъ които бащата изтрѣпна.

— Слушай! — рече той сурово. — Комунисти въ моята кжща неща!

Диню го познаваше добре, но не премълча.

— Щомъ ги нещешъ, — рече, — тѣ нѣма да ти додяватъ...

Гласътъ му бѣше толкова твърдъ и решителенъ, че остра болка на гнѣвъ и изненада прониза кжсото набито тѣло на Ибришима. Единъ мигъ той стоя, занемѣлъ и смаянъ, и Диню гледаше какъ равнитѣ му рамене треперѣха подъ боявата аба.

— Аха! Тѣй ли?... Да ми отвръщашъ ти... на мен!... Да вървишъ срещу баща си... срещу интереситѣ си... Неблагодарникъ!...

Следъ една бурна крамола, Диню си отиде въ града и вече се не върна. Стария разбра, че той не мисли за стоката му, има единъ чукъ въ ржцетѣ си и че въ този чукъ е силата му. Но не стихваше.